

[Tastesen.]

hensyn til hårde stoffer desværre er stigende. Amfetaminpræparater, præludintabletter og tilsvarende skidt ser ud til at have fået en voksende udbredelse. Det fylder os alle med bekymring, hvis det skulle vise sig at være rigtigt, at vi på dette område skulle være på vej mod svenske tilstande. Vi må sætte vor lid til, at den større viden, som nu også ungdommen vil få gennem undervisningen om narkotikaproblemet, vil føre til en mindre efterspørgsel. Jeg vil i denne forbindelse udtale min anerkendelse af det sobre afsnit om rusgifte og deres farlighed, som indeholdes i den lille røde bog for skoleelever. Den vil jo blive læst i et betydelig omfang, derfor har jeg med stor interesse netop læst det afsnit, der findes om narkotika og hash i denne bog. Jeg synes, at der er givet udtryk for det på en rigtig måde. Der står f. eks. et sted noget i retning af, at du har friheden til at sige ja, hvis du bliver tilbudt et stof, du ikke kender, men det er ikke sikkert, du har friheden tilbage, når du først har sagt ja. Det er det, man i narkotikaverdenen i øjeblikket udtrykker sådan, at man kan give nogle frakken på, men de kan ikke få frakken af igen. Det er desværre et problem, heldigvis kun for en minoritetsgruppe, men det er et svært problem for denne gruppe, der udsættes for disse ting.

Vi må i øvrigt håbe, at politiet og toldvæsenet i fællesskab efterhånden også kan finde ud af at hindre import af de særlig farlige stoffer, som der synes at være temmelig meget af på markedet i øjeblikket.

Problemet med hensyn til behandlingen af denne misbrugergruppe af forholdsvis unge skal vi betragte som et socialt-medicinsk problem og ikke så meget som et kriminelt problem. Jeg skal derfor endnu en gang understrege vigtigheden af, at der gøres en betydningsfuld social indsats for at hjælpe de unge, der er kommet på afveje. I alle vore bestræbelser for at løse dette vanskelige problem skal vi ikke glemme, at narkotikaproblemet er et symptom på noget i vort samfund, der ikke fungerer tilfredsstillende. Vi har en pligt til at indrette samfundets trivselsaktiviteter på en sådan måde, at de færrest mulige får lyst til at flygte ind i narkotikarusens drømmeverden.

Vi kan tiltræde begge de lovforslag, der er til behandling her, og vi er godt tilfreds

med, at udvalgsarbejdet fortsætter efter tredjebehandlingen, således at vi kan drøfte alle de mange problemer i løbet af sommeren. Udvalget vil jo fortsætte, til dette folketingsår er slut.

Langkilde: Jeg skal ikke gå ind på alle de principielle problemer, som vi drøftede ved første behandling, og som vi har drøftet i udvalget, kun omtale nogle enkelte ting; som vi har udtrykt i betænkningen.

Den eneste ændring, der sker i lovforslaget, er, at der indsættes en revisionsbestemmelse dels i den borgerlige straffelov, dels i den lille lov om ændring af lov om euforiserende stoffer. Det er en bestemmelse om en relativt hurtig revision; allerede i folketingsåret 1970-71 skal der finde en revision sted. Det kan godt siges at være forbundet med visse betænkeligheder at indlade sig på at indsætte en revisionsbestemmelse i en straffelov, som er så kortvarig. Egentlig må man vel sige, at det er meget betænkeligt at gøre det. En straffelov er jo ikke noget, man sådan kan regne med at skulle ændre hvert år. Der må være en vis ro på et sådant felt, det må være det helt rigtige. Men der har været stærke ønsker om i udvalget, at vi fik en relativt hurtig revision af bestemmelserne, specielt straffebestemmelserne, at vi fik lejlighed til at drøfte disse problemer på ny, og man må jo også erkende, at området formentlig er genstand for en vis udvikling, som gør det naturligt, at folketinget relativt hurtigt ser på disse ting igen. Derfor har vi også kunnet tiltræde, at der indføres den nævnte bestemmelse, som justitsministeren, der formentlig heller ikke har været uden betænkeligheder, altså er gået med til.

Der er forskellige problemer vedrørende den efterforskningsmæssige side, som har været drøftet, dette gælder navnlig telefonaflytning. Jeg mener ikke, der kan være tvivl om, at med det sigte, straffebestemmelserne har, må det være naturligt, at der også stilles de fornødne efterforskningsmidler til rådighed, og dér hører jo telefonaflytningen naturligt til, når det drejer sig om den gruppe af forbrydelser, altså alment farlige forbrydelser, som denne straffelovsbestemmelse, § 191, drejer sig om.

Selvfølgelig skal det bruges med forsigtighed; det går jeg også ud fra, det er jo